

Alkidrus II

Alkidrus II

*Queeste door het gecorrumpeerde
koninkrijk*

Justin Spoor

1e druk

Copyright © Justin Spoor 2025

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Omslagontwerp: C. J. Hopwood en J. Spoor
Uitgegeven en gedrukt door Brave New Books

ISBN-nummer: 9789465208589

Inhoudsopgave

Proloog	1
<i>Boek A: De Linkerhand</i>	3
I: De gevleugelde boodschapper	4
II: Ongenode gasten in Gal	14
III: De onhandige jat	27
IV: Offensief van een Hexati	36
V: Het moeras met breinmist	46
VI: Kruispunt bovenaan de klif.....	57
VII: Het sluwe slachtoffer in het meer	67
VIII: Het afscheid van Starx	75
IX: Luchtgevecht zonder vleugels	82
X: Oog om oog, hand om hand	91
XI: Simeon heeft de situatie in de hand	99
XII: Een sprong in de duistere diepte.....	108
XIII: Huis Farlon.....	116
XIV: Weerzien in het woud	124
XV: Slag bij de zee	132
XVI: De sonde en het zeilschip.....	139

XVII: Glazen gevangenis	146
XVIII: Redding door openbaring	152
<i>Epiloog: Navertelde mythen</i>	163
I: Het monster van eb en vloed	164
II: De koning van Hemelburgh	170

Proloog

Het koninkrijk der Almerantis bevond zich op een groot eiland. Ten oosten lag het vaste land, met op ongeveer dezelfde hoogte Eiaval en ver in het zuiden Eridu. Almerantis was een oud koninkrijk en had een samenleving opgebouwd die steeds verder vervreemd was geraakt van die op het vaste land. Desalniettemin, zoals elke menselijke samenleving van die tijd, werd het geplaagd door aanvallen van de demonische Mulmen en Igigi uit Eridu.

Het was namelijk het begin van de tweede eeuw Na de Dood van Áno (NDA). In deze tijd had de kwade Mulius, die de Mulmen als hun god beschouwden, al flinke vooruitgang geboekt om heel de planeet Ardrie te onderwerpen. Hoewel Mulius een Alkid van Alkidrus was leek hij niks meer met die beschaving te maken te willen hebben. Het enige wat hij ervan meenam was overgebleven geavanceerde technologie, waar noch mens noch Mulmen mee in aanraking mocht komen. Liever zag Mulius hen zo onderontwikkeld mogelijk, zodat hij ze makkelijker kon overheersen.

De vrienden van Áno, de Alkidri, waren gevluht van Ardrie. Er was echter hoop. Het waren namelijk niet alleen de mensen die weerstand boden. Ook de Urdlings, vermeend mislukte en reusachtige prototypes gecreëerd door de Alkidri, deden er alles aan om de nalatenschap van de Alkid Áno te beschermen. Sommigen hadden zelfs het idee dat de andere Alkidri op de een of andere manier een oog in het zeil hielden.

Naast de Alkidri was er nog een buitenplaneets volk dat de mensen in de gaten hield. Dit waren de Aniëli van de Universele Uniteit (U.U.). Samen met de Hexati leefden de Aniëli op de planeet Babloinix, op vele lichtjaren afstand van

Ardrie. De Aniëli waren geschubde wezens met klauwen en een grote snuit. De Hexati hadden een sponsachtig lichaam, met stompe ledematen. De U.U. had als taak om alle hoogontwikkelde beschavingen te controleren, maar dat was niet eenvoudig. Iedere planeet had namelijk zijn eigen uitdagingen en Babloinix zelf was daar ook een van. Zo hebben de Aniëli en Hexati, twee verschillende rassen, in het verleden lang gestreden voor een gedeelde plek op hun planeet. Gelukkig is die strijdbijl vandaag al duizenden rotaties geleden begraven, voor de meesten...

Boek A: De Linkerhand

I: De gevleugelde boodschapper

140 NDA, in de stad Lusébès...

Een gehavende man bewoog zich strompelend door de poorten van het koninklijke hof. Hij snakte naar adem. Met zijn laatste kracht duwde hij de zware deuren van de bruine audiëntiezaal open en viel net voorbij de deurpost neer op de marmeren vloer.

Koning Veritásim, de wachters, en andere aanwezigen schrokken.

De audiëntie die net gaande was stopte.

Er viel een stilte.

Ze zagen een bebloede man die op sterven na dood leek. Wat iedereen met afschuw meteen opviel waren twee kunstmatige vleugels van dierenhuiden die met spiesen in de mans rug waren gestoken.

“Mijn heer, hoor mij aan!” kreunde de man die op de vloer bij de ingang lag met een gebroken stem.

Een wachter aan de zijde van de koning maakte zich gereed om op de man af te lopen en hem te confronteren, maar de koning hield hem met zijn hand tegen. Hij stond op.

Op het zware hijgen na, dat werd afgewisseld met kermen van pijn, bleef er stilte heersen.

Koning Veritásim stelde zich onderdanig op en bewoog zich geruisloos richting de man. “Uw koning is hier,” zei hij, terwijl hij naast de gevleugelde man knielde, “U bent in goede handen. Wat voor nieuws draagt u bij zich?”

De ademhaling van de man werd iets rustiger. Hij keek vanuit zijn liggende positie de koning met moeite aan en zei, “De Igigi Kheper eist de Linkerhand van Áno op. Hij wil het binnen een kwart jaar aangeleverd krijgen bij het fort Anostos in het oosten. Hij verklaart dat het zijn goddelijke aard toekomt, gezien het feit dat Áno nu-...”

“Genoeg,” zei koning Veritásim kalm, “Genoeg. Breng hem naar de ziekenboeg!” Hij stond op uit zijn geknielde houding, maar schrok toen hij nog een luide kreet van de man hoorde.

“Iedereen zal gelijk zijn aan de Mulmen of sterven!” riep de man op de vloer. “Zie mijn vleugels. Ze hebben mij al tot een van hen gemaakt!”

De koning keek vol weerzin naar de nepvleugels die niet op de rug van de man hoorden te zitten. De manier waarop ze in de schouderbladen van de man vastzaten zag er pijnlijk en gruwelijk uit.

“Mijn heer,” riep Cosh die op een afstandje stond, “Hij is een verrader. Hij brengt Khepers angst in ons huis.”

“Hij heeft ons trouw gediend,” zei koning Veritásim, “We zijn dankzij hem op tijd gewaarschuwd.”

De man werd door twee aanwezigen weggedragen.

De koning had weer plaatsgenomen in zijn troon. In de houten zaal met een vloer van glanzend wit gesteente zat hij tegenover de deur. Om hem heen, achter rijen van bruine pilaren, stonden lange tafels met voedsel op een verhoging langs de muren. Tussen de pilaren door waren hoge ruiten te zien die de ruimte vulden met rustgevend zonlicht. Boven de deur zat nog een groot cirkelvormig venster, uitkijkend op het uitgestrekte graslandschap, waar het dorpje Gal en de oceaan in het westen te zien waren. Samen met het hoge plafond en de spitse bogen daarin straalde de audiëntiezaal aanzien en welvaart uit. Echter had het voorval met de

ge vleugelde man er nu voor gezorgd dat de zaal was binnengedrongen door een corrupt kwaad.

Meteen toen koning Veritásim was gaan zitten barstte er een discussie los vanuit de twee rijen aan zetels, links en rechts vóór de troon.

“Dit kan niet onbeantwoord blijven,” riep Solon standvastig, “We moeten iets doen!”

“Wat stel je voor?” vroeg Cosh.

“Kheper verwacht de Linkerhand over drie volle manen,” zei Solon, “Als hij het dan niet heeft zal hij Lusébès waarschijnlijk bestormen. We kunnen niet riskeren om het artefact dan hier te houden.”

“En dan?” zei Cosh. “Dan is het wachten tot de oorlog hier is?”

“De oorlog is al hier,” zei Solon, “Weet je dan niet van de geblokkeerde weg in de zuidelijke bergen? Weet je dan niet van de bezette kust? Heb je daarstraks niet Khepers verschrikkingen hier voor ons gezien?”

Cosh viel stil.

“Ja,” ging Solon verder, “Onze tijd is op. Het oostelijke deel van het koninkrijk is al gevallen. Dit is het laatste moment om actie te ondernemen. Mijn voorstel is om de Linkerhand naar Eiaval te brengen, over de oceaan, nog voordat de vijand het door heeft.” Hij keek even langs Cosh heen. Achter hem, voorbij de houten pilaren en de eettafels, zag hij de bewaakte gang die leidde naar de Linkerhand. Daar werd het artefact bewaard, op een voetstuk in een kleine ronde ruimte. Als Solon goed keek kon hij vanuit de audiëntiezaal nog net een glimp van het goddelijke donkergroen-grijze lichaamsdeel opvangen.

“Naar Eiaval?!” riep Cosh verontwaardigd, “Zelfs als we voorbij het fort Anostos komen, wat heeft dat dan voor zin? Heb je die vent op de vloer niet gehoord? Áno is dood. Het

heeft geen zin. Mét de Linkerarm kunnen we tenminste nog onderhandelen met Kheper.”

“Je wil onderhandelen met Kheper, een Igigi...?” vroeg Solon, “...met de demon die onze eigen mensen zo toetakelt, ons eiland corrumpeert, en ons bedreigt met de dood? Kheper is niet voor gelijkheid, maar koste wat het kost voor het wegnemen van verschillen, ook als dat onze menselijkheid kost.”

“Stilte!” riep de koning toen, “We zullen morgen een besluit nemen. Eén ding moeten we in ieder geval realiseren: het is oorlog. We zullen ons hoe dan ook moeten voorbereiden op een nieuwe confrontatie, en deze keer een op onze eigen drempel. Dat is alles voor nu.”

Iedereen stond op en liep weg.

Solon kon het niet hierbij laten. Hij liep net zoals de anderen richting de uitgang van de zaal, maar bleef even staan en tuurde nog één keer richting de Linkerhand.

In gedachten verzonken schrok Solon toen een stevige hand hem bij zijn schouder beetnam.

“Ik waardeer je loyaliteit aan Áno,” zei koning Veritásim, die kennelijk achter Solon stond, “Soms vraag ik me zelfs af of je loyaler bent aan hem dan aan mij,” ging hij verder op een grappende toon, wetende dat hij sprak over een deugdzame eigenschap, “Maar ik moet ook zorgen voor onze mensen. Dat begriip je hoop ik.”

“Mijn heer,” zei Solon, die zich nu had omgedraaid, “maar natuurlijk. Het zijn ook mijn mensen.”

De zaal was nu leeg, op het tweetal na. De galm van de dichtslaande deur klonk voor een moment door de ruimte heen.

“Ik weet dat je je ergerde aan het debat daarstraks,” zei de koning tegen Solon, “Maar als we niet overleggen op een

ordelijke manier, volgens regels en richtlijnen, dan ontstaat er chaos. Regels zijn er juist om meer betekenis en richting te geven. Je kent Laps toch? Zie het als Laps: de regels, punten, lijnen, attributen, en de jury maken het spannend. Als je gewoon met schijven willekeurig gaat rondgooien is het veel minder interessant. Daarnaast houden regels je niet per se vast als een blokkade, maar leiden ze je verder als lantaarnpalen langs een pad. Als we geloven dat we de lantaarnpalen niet nodig hebben dankzij onze eigen fakkel, dan zien we alleen dat we ergens naartoe gaan, maar niet waar de eindbestemming is.”

Solon liet de woorden van de koning even tot zich doordringen en zei toen, “En wat als er een splitsing is, met twee verlichte paden?”

De koning lachte vriendelijk en zei, “Laat me je iets vragen. Sommigen hebben de hoop verloren. Anderen beschouwen het verhaal over Áno als een mythe, een sprookje, een verhaaltje. Wat is het artefact jou waard, Solon? Wat zou je doen om het te beschermen?”

“Alles,” zei Solon zonder aarzeling, “Als het erop aankomt zou ik het beschermen met mijn leven.”

“Dat weet ik,” zei de koning blij, “En je denkt dat hij echt zal terugkeren?”

Solon zei niets. Hij was verbaasd over de vraag. Geloofde zijn heer dan niet in Áno’s terugkeer?

“Oh, vergeef me,” zei de koning, “Ik wilde je niet in verlegenheid brengen. Ik ken de mensen van Eiaval. Ik ken de woorden die zij spreken over Aia. Toch... Soms vraag ik me af wat wij mensen nog goed doen om zijn terugkeer te verdienen.”

Solon twijfelde over wat hij moest zeggen. Na een korte pauze zei hij, “Mijn heer, we moeten hoop houden.”

De koning keek hem aan. Hij glimlachte en zei, “Zie je de koningstroon achter mij?”

Solon keek naar de troon.

De troon stond tegen een brede muur, op een verhoging, achter de twee rijen met zetels. Boven de troon hing een groot beeldhouwwerk en daarboven zat een hoog raam in de muur.

Koning Veritásim had zich omgedraaid zodat hij nu met Solon samen tegenover de troon stond. “Wie staan daar afgebeeld?” vroeg hij.

“U bedoelt de Alkidri?” vroeg Solon.

“Ja,” zei de koning, “Maar wees specifiek.”

“Oh, natuurlijk,” zei Solon, “In het midden staat Áno afgebeeld. Naast hem staan Freia en Idíah. En dan heb je Nisus, Alden en Oan.”

“En...” zei de koning.

Solon aarzelde even en zei toen, “En Mulius, maar die-
...”

“Ho,” onderbrak de koning, “Geen maar. Hij is toch ook deel van de geschiedenis? Niet ieder kunstwerk is een eerbetoon en niet elk deel van ons verleden is perfect. Als dat stukje beeldhouwwerk er niet was zou het lijken alsof alles altijd maar goed is gegaan. Daarvan is maar weinig te leren. Nee, het is beter om nederig te zijn en onze imperfecties onder ogen te zien. Ook ik ben niet perfect.”

Solon wist niet wat hij moest zeggen.

“Succes, mijn beste Solon,” zei koning Veritásim, die hem een stevige schouderklop gaf en wegliep.

Solon was naar buiten gelopen.

De audiëntiezaal lag aan een verhoogd stenen pleintje dat uitzicht had op de oceaan in het westen. Dankzij de heuvel waarop Lusébès lag torende het hof boven het

landschap uit. Tussen het water en het hof lag nog een stuk grasland, maar in de verte was de oceaan goed te zien. Ook lag het dorpje Gal in het zicht, maar dan iets meer richting het zuiden.

Solon besloot om nog de man in de ziekenboeg te bezoeken. Hij liep weg van de audiëntiezaal, ging het pleintje over, en daalde af bij een korte trap die leidde naar een groter plein.

De ziekenboeg, koninklijke stal en barakken lagen onder andere allemaal aan dit plein. Hoewel de grootsheid van de audiëntiezaal de andere gebouwen in omvang oversteeg waren de ziekenboeg en barakken ook imposante panden met meerdere verdiepingen. Vrijwel ieder gebouw was voorzien van brede bogen, zuilen en ramen met spitse vormen. De architectuur was niet uniek voor Almerantis, aangezien er in de dorpen en op andere plekken ook vergelijkbare gebouwen stonden. Maar de rest van Ardrie kon louter inspiratie opdoen van Almerantis, omdat het geen ander volk lukte om zulke prachtige bouwstijlen perfect na te bootsen. Over de pleinen van het hof lopen was daarom altijd indrukwekkend.

Solon liep het grote plein over richting de ziekenboeg. “Goedenavond,” zei hij toen hij binnenkwam.

Een blonde zuster die verderop in de ruimte een bed aan het opmaken was staakte haar bezigheden en zei, “Heer Solon, gegroet. Waarmee kan ik u helpen?”

“Bedankt voor uw dienstbaarheid,” zei Solon, “Graag zou ik de man zien die eerder vandaag hierbinnen werd gebracht.”

“De man met de vleugels bedoelt u?” vroeg de jonge zuster, “Die ligt nog hierachter. Of dacht u dat hij was weggevlogen?”

Solon verslikte zich. Maakte de zuster nou echt deze grap?

“Vergeef me,” zei de giechelende zuster, “Maar ik ben in een goede bui. De man is dan wel flink toegetakeld, maar we denken dat hij goed zal herstellen. En die vleugels... Dat zijn niet echte vleugels. U kunt ze inspecteren als u wilt.”

Solon kon het donkere optimisme van de zuster waarden en lachte. “Dank u,” zei hij, “En ik ben blij met het goede nieuws. Zou ik hem kunnen zien?”

“Hij rust,” zei de zuster, “Maar u kunt naar hem toe. Probeer hem wel zijn tijd om te genezen te gunnen.”

Solon zei niets en boog dankbaar zijn hoofd. Hij liep verder het gebouw in.

Achter meerdere schotten stonden bedden. De meesten waren leeg, maar de gevulde bedden waren voor hen die kortgeleden medische hulp nodig hadden. De andere patiënten werden waarschijnlijk naar een verdieping in het gebouw gebracht.

De man lag in het laatste bed aan Solons rechterhand. Hij leek licht te slapen onder een deken die van zijn voeten tot over zijn buik lag. Zijn verwilderde uitstraling van eerder vandaag was verdwenen. Hij had verband om zijn schouders en borst, waarschijnlijk om de wonden op de achterkant van zijn lichaam te helpen genezen. De man leek er vredig bij te liggen.

Solon pakte een krukje dat in het gangpad tussen de bedden stond. Hij ging naast de man zitten en bekeek hem nog eens. “De zuster maakt al grapjes over u,” zei hij, “Meestal betekent dat dat het wel goed komt.”

De man schrok wakker. Hij ademde paniekerig en kon vanwege een duidelijke pijscheut niet overeind komen.

Solon schoot uit zijn kruk, greep de man vast en kalmeerde hem, “Rustig! U bent in goede handen. U bent veilig.”

De man keek Solon een poosje aan. Zijn ademhaling werd langzamer. Hij ontspande zijn houding en ging weer vlakuit liggen.

“Ik zal u met rust laten. U moet herstellen,” zei Solon, terwijl hij zich weg bewoog van het bed, “Ik zal morgen terugkomen.”

“Wacht,” zei de man met een kreun. En hij grabbelde iets van onder zijn deken vandaan. “Hier,” zei hij, terwijl hij een stuk papier aanreikte, “We moeten hem tegenhouden. De Hand kan niet hier blijven. Ga via de bergen in het noorden. Dat was ook mijn weg. Ga níét door het zuiden! De Linkerhand is nu alleen veilig in Eiaval.”

Solon keek de man verrast aan. Hij pakte het papier uit zijn hand. Het leek beschreven te zijn.

De man zag hoe Solon de brief aanpakte, ging weer rustig achterover liggen, en viel opnieuw in slaap.

Solon bekeek de brief die hij uitvouwde. Het was een lange tekst die slordig was geschreven, en overduidelijk niet door een menselijke hand:

Mensen van het koninkrijk der Almerantis, na de betreurenswaardige afwijzingen van samenwerking, zoals het sluiten van de zuidelijke doorgang, zie ik mij genooddaakt u voor een keuze te stellen. Jullie zullen weten dat de achtergestelde Mulmen gehoord zullen gaan worden. Gelukkig steunt iedereen mij erin om dat nu te verwezenlijken. Wij zullen onze naam eer aandoen door Mulius, de ware god, te laten regeren over Ardrie. Zo zullen we er samen voor zorgen om elke vorm van haat uit te sluiten. Alle verschillen tussen de Mulmen en de Mensen zullen verdwijnen. Om te beginnen zullen we iedereen in de gelegenheid stellen om een paar prachtige vleugels aan te nemen. We hebben al een levende paspop meegestuurd. Voel je niet verheven om geen vleugels te hoeven dragen.

Jullie Mensensoort komt namelijk tekort in alles. Het is dus eerlijk om dat nu gelijk te trekken. Het lijkt me daarom passend om voor alle Mensen de verplichting op te werpen voor het installeren van een stel vleugels. Daarnaast is het passend om jullie Mensenhuid te bedekken, want wij als Mulmen hoeven die niet te zien. Ook zullen we samen de verderfelijke aanbidding van Áno tot een halt roepen. Die samenzwering is namelijk een leugenachtige bedreiging voor het gezag van onze regering onder het mom van gewetensvrijheid. Áno is dood. Jullie keuze is duidelijk: volg hem of volg ons. Áno blijft dood.

Na dit gelezen te hebben keek Solon naar de slapende man en weer terug naar de demonische letterbrij. Hij wist dat deze brief bij koning Veritásim moest belanden, maar zijn handen trilden van woede en stonden op het punt om het papier te verscheuren. Mulus en zijn volgelingen zijn immers de uitsluiting aan het uitvoeren waartegen ze zeggen te strijden. Toch hield hij zich in. Hij vouwde de brief op en bracht hem naar de zuster.

“Wat is dit?” vroeg de zuster.

“Dit is slechts voor de ogen van koning Veritásim bedoeld,” zei Solon, ”Gelieve het morgen bij hem af te leveren. Ik heb dan helaas andere werkzaamheden.”

“Ik zal het in orde maken, heer Solon,” zei de zuster op een respectvolle toon.

“Hartelijk dank en bedankt voor uw tijd,” zei Solon.

“Geen probleem,” zei de zuster terwijl ze naar buiten keek. Maar het is al donker! De tijd vliegt.”

“Had ik maar vleugels om naar mijn bestemming gevlogen te worden,” zei Solon tegen de zuster, “Goedenavond.”